

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 5. 6. 2018
Čj. MSP-115/2018-OJD-SPZ/4
Počet listů: 2
Přílohy: 2

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Věc: obv. D.Z. - stížnost pro porušení zákona

Příloha:

- trestní spis Okresního soudu Praha – západ sp. zn. 1 T 73/2014
- trestní spis Okresního soudu v Berouně sp. zn. 8 T 167/2013

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného D.Z.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému trestnímu příkazu Okresního soudu Praha-západ ze dne 22.05.2014, č.j. 1 T 73/2014-115.

Trestním příkazem Okresního soudu Praha - západ ze dne 22.05.2014, č.j. 1 T 73/2014-115, byl obviněný D.Z. uznán vinným ze spáchání skutku spočívajícího v tom, že v přesně nezjištěné době, nejméně však od ledna 2013 do 24. 09. 2013, na blíže nezjištěných místech v obci Chýně, Rudná, Ořech a dalších místech v okr. Praha - západ, neoprávněně poskytl různým osobám bezúplatně i za úplatu přesně nezjištěné množství psychotropní látky metamfetamin (pervitin), kterou si opatřil z části od odděleně stíhaného M.H. a z části z jiného přesně nezjištěného zdroje, přičemž látku metamfetamin poskytl nejméně osobám blíže specifikovaným v citovaném trestním příkaze, přičemž látka metamfetamin (známá jako pervitin) je zařazena v příloze č. 5 Psychotropní látky zařazené do seznamu II. podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhláška č. 62/1989 Sb., ve znění sdělení č. 458/1991 Sb.) k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů.

Po vymezení skutku byla v trestním příkazu pouze citována právní věta ve znění „tedy neoprávněně prodal nebo jinak jinému opatřil omamnou a psychotropní látku“, načež následovalo konstatování, že se obviněný odsuzuje podle § 283 odst. 1 trestního zákona (*správně má být zákoníku*) za použití § 84 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 314e odst. 2

trestního řádu k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku, jehož výkon byl podle § 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let za současného vyslovení dohledu. Současně byl obviněnému uložen podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku peněžitý trest ve výměře 80 denních sazeb, se stanovením jedné denní sazby ve výši 200,- Kč, tedy celkem 16.000,- Kč a podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, byl obviněnému stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.

Předmětný trestní příkaz nabyl právní moci dne 20. 06. 2014.

Podle § 314e odst. 5 trestního řádu náhradní trest odnětí svobody za peněžitý trest nesmí ani s uloženým trestem odnětí svobody přesahovat jeden rok.

Tímto ustanovením se však Okresní soud Praha - západ při vydání napadeného trestního příkazu ve věci obviněného D.Z. důsledně neřídil.

Jak plyne ze shora uvedeného, obviněnému byl trestním příkazem Okresního soudu Praha - západ ze dne 22. 5. 2014, sp. zn. 1 T 73/2014, uložen trest odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let za současného stanovení dohledu a zároveň peněžitý trest v celkové výměře 16.000,- Kč, kdy pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, určil soud obviněnému náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.

Náhradní trest odnětí svobody za peněžitý trest ve výměře čtyř měsíců ve spojení s uloženým trestem odnětí svobody ve výměře jednoho roku tedy zjevně přesahuje výměru jednoho roku, což je v rozporu s citovaným ustanovením § 314e odst. 5 trestního řádu.

V dané věci tak nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání trestního příkazu, což v souladu s ustálenou judikaturou zakládá vadu řízení ve smyslu § 266 odst. 1 trestního řádu. V této souvislosti lze odkázat na přiměřenou aplikaci závěrů Nejvyššího soudu ČR vyslovených v rozsudku ze dne 15. 10. 1996 sp. zn. 2 Tzn 161/96 (publikováno pod R 28/1998), jehož právní věta zní: „Skutečnost, že byl trestním příkazem uložen trest odnětí svobody přesahující výměru, kterou připouští ustanovení § 314e odst. 2 písm. a) tr. ř., ale v rámci sazby stanovené trestním zákonem za daný trestný čin, neznamená sama o sobě, že jde o trest, jenž je ve zřejmém nepoměru ke stupni nebezpečnosti pro společnost ve smyslu ustanovení § 266 odst. 2 tr. ř. Proti takovému trestnímu příkazu lze však pro uvedenou vadu podat stížnost pro porušení zákona vždy, neboť trestní příkaz v takovém případě nemůže být vydán, a jde tedy o vadný postup řízení ve smyslu ustanovení § 266 odst. 1 tr. ř.“

Vada v postupu Okresního soudu Praha - západ tedy nespočívala v tom, že by byl uložen trest ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele, popřípadě že by byl uložený druh trestu ve zřejmém rozporu s účelem trestu, ale v tom, že trestním příkazem byl uložen trest ve vyšší výměře, než jakou lze v tomto zvláštním řízení bez projednání věci v hlavním líčení uložit (srov. § 314e odst. 5 trestního řádu).

Podstatou porušení zákona tedy je, že samosoudce nebyl za uvedené situace oprávněn vydat trestní příkaz, nýbrž měl věc projednat v hlavním líčení. Podklad pro uplatnění stížnosti pro porušení zákona tudíž nevyplývá ze speciálního ustanovení § 266 odst. 2 trestního řádu, ale přímo z obecného ustanovení § 266 odst. 1 trestního řádu, které podání stížnosti pro porušení

zákona připouští proti každému pravomocnému rozhodnutí soudu nebo státního zástupce, jímž byl porušen zákon (nebo které bylo učiněno na podkladě vadného postupu řízení).

Dle ustanovení § 314f odst. 1 písm. d) trestního řádu trestní příkaz obsahuje také výrok o vině (§ 120 odst. 3) a uloženém trestu (§ 122 odst. 1).

Podle § 120 odst. 3 trestního řádu, výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným nebo jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením, zda jde o zločin nebo přečin, a místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.

V napadeném trestním příkazu však kromě popisu skutku, v němž byl spatřován trestný čin, a citace znaků skutkové podstaty přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, chybí obligatorní náležitosti výroku o vině týkající se označení trestného činu, jehož se výrok týká, když zcela absentuje jeho zákonné pojmenování a uvedení příslušného ustanovení trestního zákoníku, včetně údaje, zda byl obviněný uznán vinným přečinem nebo zločinem.

Ať již v důsledku písařské nesprávnosti nebo chybného postupu soudu při vyhotovení trestního příkazu tedy výrok o vině napadeného trestního příkazu postrádá popsané obligatorní náležitosti dle § 120 odst. 3 trestního řádu.

Pouze z popisu skutku, z citace právní věty a z výroku o trestu napadeného trestního příkazu lze dovodit, že obviněný byl uznán vinným přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, byť by tato skutečnost měla být v odsuzujícím rozhodnutí soudu, ať již v rozsudku nebo v trestním příkazu, vždy výslovně uvedena.

Ve smyslu § 43 odst. 2 trestního zákoníku, soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dřív, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším.

Trestním příkazem samosoudkyně Okresního soudu Praha - západ ze dne 22.5.2014, č.j. 1 T 73/2014-115, byl obviněnému uložen samostatný trest, ačkoliv vzhledem ke skutkové a procesní situaci mělo dojít k uložení trestu souhrnného, a to ve vztahu k trestnímu příkazu Okresního soudu v Berouně ze dne 11.12.2013, č.j. 8 T 167/2013-124.

Předmětem trestního řízení ve věci vedené u Okresního soudu Praha - západ pod sp. zn. 1 T 73/2014 bylo totiž protiprávní jednání obviněného uskutečněné v období od ledna 2013 do 24. 9. 2013, které časově předcházelo datu 16.12.2013, kdy byl obviněnému doručen trestní příkaz Okresního soudu v Berouně ze dne 11.12.2013, sp. zn. 8 T 167/2013.

Jak je přitom zřejmé ze spisového materiálu, Okresní soud Praha – západ měl k dispozici lustraci z centrální evidence stíhaných osob a dále též opis Rejstříku trestů, z nichž bylo parné,

že obviněný byl trestním příkazem Okresního soudu v Berouně ze dne 11.12.2013, č.j. 8 T 167/2013-124, odsouzen pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za což mu byl uložen jednak podle § 205 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 18 měsíců, jednak trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a to ohledně věci blíže vymezených ve výroku uvedeného trestního příkazu Okresního soudu v Berouně.

Okresní soud Praha – západ tedy zjevně nereflektoval ani ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku.

Na závěr je třeba dodat, že odsouzení trestním příkazem Okresního soudu v Berouně ze dne 11.12.2013, č.j. 8 T 167/2013-124, nebylo dosud plně zahlazeno. Ačkoliv již došlo k rozhodnutí soudu o osvědčení obviněného ve vztahu k podmíněnému trestu odnětí svobody vyslovenému na základě trestního příkazu Okresního soudu v Berouně ze dne 11.12.2013 č.j. 8 T 167/2013-124, nebylo dosud rozhodnuto o zahlazení trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty ve smyslu § 70 trestního zákoníku v tehdy úč. znění.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky na základě stížnosti pro porušení zákona, podané ve prospěch obviněného:

- a) Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že trestním příkazem Okresního soudu Praha - západ ze dne 22. 05. 2014, č. j. 1 T 73/2014-115, byl porušen zákon v neprospěch obviněného D.Z., a to v ustanoveních § 2 odst. 6, § 120 odst. 3 a § 314e odst. 5 trestního řádu a v ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku;
- b) podle § 269 odst. 2 trestního řádu napadený trestní příkaz Okresního soudu Praha - západ zrušil a zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
- c) dále postupoval podle § 270 odst. 1 trestního řádu a přikázal Okresnímu soudu Praha – západ, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 17/2018](#)